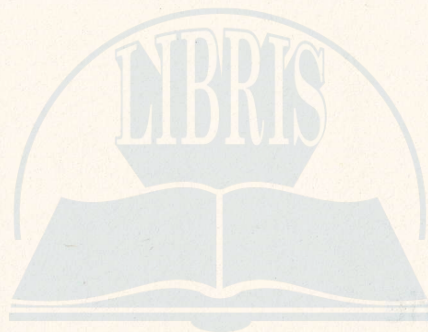

Jill Alexander Essbaum

Casnica

Traducere din engleză și note
de Mariana Piroteală

Anna era o soție bună, în general.

Era trecut de amiază, iar trenul în care se afla a luat curba smucit, după care și-a continuat călătoria lin, intrând în *Bahnhof* Dietlikon la și treizeci și patru, ca întotdeauna. Nu este un mit, ci un fapt real: trenurile elvețiene sosesc la timp. Trenul S8 pleca din Pfäffikon, un orașel aflat la treizeci de kilometri. Din Pfäffikon, își croia drum spre nord pe lângă Zürichsee, prin Horgen, pe malul vestic al lacului, apoi prin Thalwil și Kilchberg. Orașe mărunte în care se duceau vieți mărunte. Din Pfäffikon, trenul oprea în șaisprezece gări până ajungea în Dietlikon, orașul mărunț în care își trăia viața mărunță și Anna. Astfel, banalul mers al trenurilor îi stabilea Annei programul zilnic. Autobuzul din Dietlikon nu trecea prin oraș. Taxiurile erau scumpe și ineficiente. Și deși familia Benz avea mașină, Anna nu conducea. Nu avea carnet.

Așa că lumea ei era strâns legată de venirea și plecarea trenurilor, de bunăvoința lui Bruno, soțul ei, sau a Ursulei, mama lui Bruno, să o transporte cu mașina în locurile în care nu se putea ajunge cu autobuzul, și de motorul propriilor ei picioare și distanța pe care rezistau

să o ducă, distanță care rareori era atât de mare pe cât i-ar fi plăcut ei.

Dar trenurile elvețiene sunt cu adevărat punctuale, iar Anna reușea să se descurce fără prea mare bătaie de cap. Și chiar îi plăcea să meargă cu trenul; felul în care înainta legănându-se i se părea confortabil și liniștitor.

Edith Hammer, o altă expatriată, îi spusese mai demult Annei că, dacă în Elveția întârzia vreodată trenul, exista un singur motiv.

— Când sare cineva în fața lui.

Frau Doktor Messerli a întrebat-o pe Anna dacă se gândise sau încercase vreodată să se sinucidă.

— Da, a răspuns Anna la prima întrebare. Iar la a doua: Cum definiți „a încerca“?

Doktor Messerli era blondă, mărunțică și de o vârstă incertă, dar în orice caz între două vârste. Își primea clienții într-un birou de pe Trittligasse, o stradă pietruită, nu foarte circulată, chiar la vest de muzeul de artă din Zürich. Studiase psihiatria în America, dar pregătirea în domeniul psihanalizei și-o făcuse la Institutul Jung din Küsnacht, un orașel din Zürich aflat la nu mai puțin de șapte kilometri. Cu toate că era elvețiancă prin naștere, Doktor Messerli vorbea o engleză perfectă, doar că avea un accent pronunțat. *W*-urile luau forma unor *v*-uri, iar vocalele ei erau deschise și alungite ca niște arce parabolice: *Ce coonsideri tuuu, Anna?* întreba ea adesea (de obicei, când existau cele mai mici șanse ca Anna să dea un răspuns sincer).

Era o reclamă la televizor care promova o bine-cunoscută școală de limbi străine. În reclamă, un operator radio naval novice este condus la post de comandant. După câteva secunde, receptorul bâzâie.

— SOS! SOS! scrâșnește în difuzor un glas cu un puternic accent american. Ne auziți? Ne scufundăm! Ne scufundăm!

Operatorul face o pauză, apoi se apleacă spre transmițător și răspunde foarte politicos:

— Vă vorrbește Paza de Coastă dzerrmană. Și apoi: Țe confundați'?

Invariabil, Anna ridică leneș din umeri și rostea singurele cuvinte care păreau demne de a fi rostite:

— Nu știu.

Deși, desigur, de cele mai multe ori știa.

Era o după-amiază ploioasă. Vremea în Elveția este schimbătoare, dar rareori era extremă în *Kanton*-ul Zürich, și de obicei nu în septembrie. Și chiar *era* septembrie, întrucât copiii Annei se întorseseră deja la școală. De la gară, Anna a străbătut agale nesuferita distanță de o jumătate de kilometru pe strada centrală din Dietlikon, întârziind în fața vitrinelor, șterpelind frânturi de timp. Toată euforia postcoitală se evaporase și îi mai rămăseseră doar frâiele plictisului, moi, în mână. Nu era un sentiment nou. O încerca adeseori, o apatie care abia se târa, sleită. Ochelarii de vânzare expuși la optică au lăsat-o rece. A căscat când a văzut piramida de remedii homeopate de la *Apotheke*. Coșul cu prosoape de bucătărie la preț redus de la SPAR o plictisea de moarte.

Plictiseala, asemenea trenurilor, o purta pe Anna de-a lungul zilelor.

¹ Joc de cuvinte intraductibil. Se bazează pe pronunția greșită a cuvântului *think* (a crede) specifică multor persoane care nu sunt vorbitoare native de engleză ducând astfel la confuzia cu *sink* (a se scufunda).

Așa o fi? s-a gândit Anna. Nu poate fi complet adevărat. Și nu era. Cu o oră mai devreme, Anna stătuse goală, udă și deschisă în patul unui necunoscut într-un apartament din cartierul Niederdorf din Zürich, patru etaje deasupra aleilor drepte ale vechiului oraș și a străzilor pietruite, cu chioșcuri unde se vindea doner kebab și bistrouri care serveau brânză topită Emmental.

Vagul sentiment de rușine de mai înainte s-a dus, s-a gândit ea.

— Este vreo diferență între rușine și vină? a întrebat Anna.

— Rușinea este șantaj psihic, a răspuns Doktor Messerli. Rușinea nu se duce cu una, cu două. Dacă faci o femeie de rușine, va crede că greșește fundamental, că este organic o delincvență. Nu va avea încredere decât în eșecurile ei. Și nu o vei mai putea convinge niciodată de contrariu.

Era aproape ora trei după-amiaza când Anna a ajuns la fiul ei la școală. *Primarschule* Dorf era așezată lângă piața orașului, între bibliotecă și o casă veche de trei sute de ani. Cu o lună în urmă, de ziua națională a Elveției, piața fusese ticsită de cetățeni care mâncau cârnați și se legănau ca niște bețivi pe melodiile interpretate de o formație de muzică tradițională sub cupola cerului luminat de artificii. În timpul manevrelor militare, soldații au parcat camioanele de aprovizionare aproximativ în diagonală lângă fântâna din centrul pieței, care, în zilele de vară, se umplea de copii goi ce împrășcau cu apă și ale căror mame stăteau pe bănci din apropiere, citeau și mâncau iaurt. Bruno terminase

deja de mulți ani cu îndatorirea de rezervist. Din această experiență nu mai rămăsese decât cu o armă de asalt în pivniță. Cât despre Anna, ei nu-i plăcea să citească, iar când copiii ei voiau să înoate, îi ducea la piscina municipală.

În ziua aceea, piața nu era foarte circulată. Un trio feminin pălăvrăgea în fața bibliotecii. Una împingea un cărucior, o alta ținea o lesă la capătul căreia gâfăia un ciobănesc german și ultima stătea pur și simplu cu brațele încrucișate. Erau mame care își așteptau copiii, mai tinere decât Anna cu zece ani. Erau pline de vervă și energice, în timp ce Anna se simțea acrită și vlăguită. Afișau pe fețe, se gândea Anna, lejeritatea luminoasă de a exista, o atitudine relaxată, o strălucire înăscută.

Anna rareori se simțea comod în propria ei ființă. *Sunt crispată și am treizeci și șapte de ani*, se gândea Anna. Sunt suma tuturor grimaselor mele. O mamă i-a făcut cu mâna și i-a aruncat un zâmbet sincer, deși de circumstanță.

Îl cunoscuse pe acest străin la cursul de germană. *Anna, fii serioasă, i-ai făcut sex oral, și-a amintit sieși. Nu mai e chiar un străin. Și nici nu era. Era Archie Sutherland, scoțian, expatriat și, asemenea Annei, învăța germana. Anna Benz, cursant de limba germană. Doktor Messerli o încurajase să facă acest curs. (Și, ca o înspăimântătoare ironie, Bruno insistase să se ducă la un psihoterapeut: Anna, m-am săturat dracului de nefericirea ta. Du-te și te repară, așa îi spusese.) Atunci, Doktor Messerli îi dăduse Annei orarul cursului și-i spusese:*

— Este timpul să te înscrii pe o traiectorie care te va determina să te implici din plin în lumea din jurul tău.